

שם זה מספרו שפ"ח ע"כ כשראה יוסף ח"ע
 צררה וירח לנפשו פן יצוא לו הרהור אליה
 אחר רוב הפלגתה צו הכוין במחשבתו את
 השם הג"ל להגלל מהרהור ע"כ בגדו צידה וינס
 וילא החולה עם חמשה תיבות שלהן עולה
 מספר שפ"ח.

(ג) נסעו מזה כי שמעתי אומרים נלכה
 דתינה צמדרש נסעו מזה נסעו
 מדת של תורה אשר כי צו מזה ומזה המה
 כתובים כי שמעתי אומרים נלכה דתינה נלכה
 אחר דת של תורה והוצא צ"ש אחרון פי'
 בחקותי ותמוה דסותר ח"ע מיניה וציה ונל"פ
 דאחז"ל מפני מה חרבה ירושלים מפני שהעמידו
 דצריהם ע"ד תורה כי לריכין להתחסד לפנים
 משה"ד וגם ועשית הישר והעוז והגה האחים
 הלכו לדון את יוסף עפ"י דין תורה ולא להתחסד
 עמו רק צדין קשה וא"כ העמידו דצריהם על
 דין תורה וזה נלכה דתינה אחר דת של תורה
 וממילא נסעו מדת של תורה כי מי שאין לו
 אלא תורה גם תורה אין לו כמשאחז"ל,
 וצ"ח צחת"ם ח"י ס"י קל"ז דהיינו שאין צו
 אלא תורה צלצד צלא חסידות דלריך להתחסד
 עם קונו ע"ש.

(ד) דימאן גר"ל כמו שדרשו חז"ל וינפש וי
 נפש צבולה ע"ז ע"א יע"ש, כמו
 כן לעק יוסף הצדיק ואמר וי מאן והבחינה
 דמא"ן בגימ' ל"א יחוד הוי' אדני ואמר יוסף
 וי מא"ן דאם ח"י אהטא אז אצטל היחוד
 שלמעלה ח"י י"ל דהאדם נצרה ותכליתו הוא
 שיאמין צו ית' ויודה אליו תמיד והנה האמונה
 וההודאה אליו ית' הוא שאומרים אין כאלקינו
 כו' מי כאלקינו כו' נודה לאלקינו וכו' אין מי
 נודה ר"ת אמ"ן וע"כ לעק יוסף וי מא"ן ר"ת
 שצח הג"ל ואיך אעשה חטאה גדולה (ואף
 שיש עוד צרוך אלקינו כו' זה בכלל נודה
 לאלקינו ומש"א אהי הוא אלקינו הוא בכלל
 האלף).

פרשת מקץ

(א) ויהי מקץ צמד"ר קץ שם לחושך ולכל
 תכלית הוא חוקר אצן אופל
 וללמות (איוצ כ"ח) זמן נתן לעולם כמה

שנים יעשו בחפילה מ"ע שכל זמן שיה"ר צעולם
 אופל וללמות צעולם שנאמר אצן אופל וללמות
 נעקר ילה"ר מה"ע אורה ושמחה צעולם יע"ש
 ונראה שמפרש אצן הוא הילה"ר כמצואר
 צדחז"ל שהילה"ר נקרא אצן כש"י והסירותי
 מכס את לצ האצן וכו' ועיי' באה"י. ונל"פ
 ולהסמיק לכאן (עיי' ציש"מ) דהנה באה"י
 עמד על לשון ויהי דהוא לשון לער ולרה כשאחז"ל
 (ובאן כתיב ימים והוי כמו ויהי צימי) ונראה
 עפ"י"מ דמצואר צספה"ק צשם הצע"ש דהש"י
 מעניש צבי דרכים או צלרות ורעות או צטובות
 כי כשמעניש הש"י את האדם אינו רולה
 להרע רק התכלית הוא שיעשה תשובה שיתצונן
 ע"י הצרות שלא התנהג צדרך הישר והראוי
 אך לפעמים מתצונן האדם ע"י מה שמשפיע לו
 הש"י עוצות ונותן אל לצו הכי אני כדאי
 לטובות אלו הלל כו"כ עשיתי ומרדתי נגד
 הש"י שהי' מהראוי שיעניש אותי צעונשים
 קשים ומרים והש"י צרוב חסדיו תחת שהי'
 לו לענוש אותי ציסורים עוד מטיב עמי, מזה
 צא להכנעה וצושה כ"כ עד שהטובות הם
 צעינו. ציסורים רעים וזה שכי' אל נקמות הי'
 שצמדת החסד נוקם הש"י כי את האדם
 המצוין ח"ל להעניש ציסורים כי צא להכנעה
 וצושה ע"י הטובות עכתו"ד, וזה לע"ד משאחז"ל
 איזבו יסורים של אהבה שאין צהם ציעול
 תורה שנאמר אשרי הגבר אשר תייסרנו ית'
 ומתורתך תלמדנו (צרכות ה') הכוונה להיסורים
 הם מה שמראה לו הקצ"ה אהבה ומשפיע לו
 טובות ומזה יש לו להצדיק יסורים ואלו הן
 יסורים של אהבה וציסורים כאלה מרויחין
 שאין צהם ציעול תורה משא"כ יסורים ממדת
 הדין שהם קשים לגוף יש צהם ציעול תורה
 והנה שם ית' הוא שורש של שם הוי' צ"ה
 והרי הוא שם של רחמים וחסד כשם הוי' גופא
 ועיי' צתוס' יו"ע פ"ד דסוכה. וז"ש אשרי
 הגבר אשר תייסרנו ית' ר"ל שהחסדים נחשבים
 לו כיסורים ומשים אל לצו ע"י החסדים ואיש
 כזה מרויח שאין לו ציעול תורה והצן *).

(* אמר המסדר צזה נר"ל לתת טעם לשבח
 על מאחז"ל (פסחים כ'). אמר הקצ"ה לא כשאני